

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

Слънцето отдавна се е скрило задъ високите върхове. Денът почва бързо да се приготвя за пътъ. Следъ това си взема сбогомъ съ гората, съ птичките, съ скалите, съ кладенците, съ нась и изчезва. Къде? — никой го не вижда, никой го не знае. Вместо него, обаче, се смъква отъ височините, спокойната планинска нощъ. Ние я посрещаме като стара познайница — съ радостъ и доволство. Тя ни носи сънъ и почивка.

Подиръ малко по небето се пръсватъ отъ нѣчия нѣвидима рѣка, като златни пшенични зърна, безброй дребни свѣтли звездици. Ето че подава златенъ рогъ и месецътъ. Нова радостъ обхваща всички ни.

Ние сме вече доста на високо. Долината, изъ която вървимъ, става гола, скалиста. Гората я оставихме назадъ. Нѣма кой да ни пази заветъ

отъ вѣтъра, който подухва и ни пошипва оттукъ-оттамъ. Намѣтваме палтата си и продължаваме съ сѫщата бодростъ да гонимъ своята цель, а тя е: хижа Заврачица.

Следъ половинъ часъ сме вече на самата хижа. Когато бутнахме вратата и смъкнахме раниците, та ни олекна, по прозорците почнаха да тупатъ едри дъждовни капки. Почна да свѣтка, да гърми, да трѣска. Какъвъ късметъ сме имали!

Печката въ хижата бѣше запалена, и ние дълго се радваме на буйния огънь.

На сутринта небето бѣше пакъ бистро, както предишния денъ. Слънцето препичаше. Ние, отпочинали вече, още по-бодри — изпълнени съ нѣкакви нови, невидими сили — поехме своя стрѣменъ пътъ изъ планината.

Славчо Ангеловъ

РАЙКО ЖИНЗИФОВЪ

— поетъ на Македония

Ти, който пѣ за мжките, теглата
на българския несразимъ народъ,
ти, който пѣ за птиците, цвѣтата,
за синия и свѣтътъ небосводъ;
за Дунава, за Битоля и Черна,
за Велесъ — твоятъ хубавъ бащинъ кѫтъ, —
ти, който искаше, съ любовъ безмѣрна,
щастливи, нови дни да зацвѣтъ,
да се разнася само родно слово
отъ Черното море до Охридъ синъ —
да би могълъ да станешъ ти отново,
да бѫдешъ воленъ, съ духъ непобедимъ —
ти би видѣлъ сега навредъ да блика
жадуванъ и благословенъ животъ,
че днесъ Родината е пакъ велика —
съ единъ свободенъ и честитъ народъ!

Ненчо Савовъ